

Cerkev zavzemati, so tudi nerojeni otroci. Oni so najbolj nezaščiteni in najbolj nedolžni od vseh. Danes jim hočejo odrekati človeško dostojanstvo, da morejo z njimi početi, kar hočejo, ko jim jemljejo življenje in podpirajo zakonodaje, ki dosežejo, da tega nihče ne more prepovedati. Da bi zlahka osmešili obrambo življenja nerojenih, pogosto predstavljajo cerkveno stališče kot nekaj ideološkega, nazadnjaškega, konservativnega. Pa vendar je ta obramba nerojenega življenja tesno povezana z obrambo katerekoli človekove pravice. Predpostavlja prepričanje, da je človeško bitje vedno nekaj svetega in nedotakljivega, v vsakem položaju in na vsaki stopnji svojega razvoja. Človeško bitje ima samo v sebi pravico do bivanja in ni nikoli sredstvo za reševanje drugih težav. Če to prepričanje zbledi, ne ostanejo trdne in trajne nobene osnove za obrambo človekovih pravic. Te bi bile potem vedno podvržene naključnim koristim vsakokratnih oblastnikov. Ta razlog že sam zadostuje, da

priznavamo nedotakljivo vrednost vsakega človeškega življenja. Če pa ga gledamo še z vidika vere, potem "vsako kršenje človekovega dostojanstva vpije pred Božjim obličjem po maščevanju in je žalitev človekovega Stvarnika" (Janez Pavel II, (1989). O krščanskih laikih: 37, CD 41, Ljubljana). To vprašanje ima opraviti z notranjo skladnostjo našega oznanila o vrednosti človeške osebe. Prav zato ne smemo pričakovati, da bo Cerkev spremenila svoje stališče do tega vprašanja. V tem pogledu bi bil rad povsem iskren. To ni stvar, ki je podvržena domnevnim reformam ali 'modernizacijam'. Ni napredno domišljati si, da bomo rešili probleme s tem, da uničimo človeško življenje. Vendar tudi drži, da smo stori-

li malo, da bi ustrezno spremljali žene, ki se znajdejo v zelo težavnih položajih, ko se jim prekinitev nosečnosti zdi hitra rešitev njihovih globokih tesnob, zlasti, če je življenje, ki raste v njih, nastalo kot posledica nasilja ali v okviru skrajne revščine. Kdo ne bi imel razumevanja za te tako boleče položaje? Obstajajo še druga šibka bitja brez obrambe, ki so v dobrem in slabem prepuščena gospodarskim interesom ali izkoriščanju brez izbiranja. V mislim imam celotno stvarstvo. Kot ljudje nismo samo uporabniki, ampak tudi varuhi drugih ustvarjenih bitij. Po naši telesnosti nas je Bog tako tesno povezal s svetom, ki nas obdaja, da je opustošenje tal nekaj takega kakor bolezen za vsakega posameznika. Izumrtje kake vrste moramo obžalovati tako, kakor da bi bilo pohabljenje. Ne dopustimo, da ostanejo za nami znamenja uničenja in smrti, ki škodujejo našemu življenju in prihodnjim rodovom (prim. Propositio 56). V tem smislu se pridružujem lepi in preroški tožbi, ki so jo pred nekaj leti izrekli filipinski škofje: "Neverjetna mnogovrstnost žuželk je živela v gozdu, in vsaki žuželki je bila dana lastna naloga /.../ Ptice so letale v zraku, njihovo sijoče perje in njihovi različni napevi so dopolnjevali zelene gozdove z barvo in melodijami /.../ Bog je hotel to zemljo za nas, njegova posebna ustvarjena bitja, a ne zato, da bi jih uničili in jih mogli spremeniti v puščavo /.../ Po eni sami deževni noči poglej na čokoladno rjave reke v svoji okolici in se spomni, da nosijo v morje živo kri zemlje /.../ Kako morejo ribe plavati v odtočnih kanalih kakor v Pasigu in drugih rekah, ki smo jih okužili? Kdo je čudovit morski svet spremenil v mrtva in brezbarvna podvodna pokopališča?" (Filipinska škofovska konferenca, pastirsko pismo *What is Happening to our Beautiful Land?*, 1988) Kakor sveti Frančišek Asiški, majhen a močan v Božji ljubezni, smo vsi kristjani poklicani, da varujemo in skrbimo za krhki svet, v katerem živimo, in za vas njegova ljudstva. ■

#### Vir

Papež Frančišek (2014): *Veselje evangelija. Apostolska spodbuda*. Ljubljana: Družina.

## Za rože z imenom mačehe

✍ Vladimir Kos

To pesem rad bi Stvarniku naslovil za rožice z imenom mačehe. Kako so jih veseli vsi vrtovi, med pravljicami zime ne zaspé.

In vendar nas spominjajo ljubezni, ki morala bi tleti – a je ni. A farmacije ni o tej bolezni – o, Stvarnik src, Ti veš, kako boli!

Lahko bi rožam rekli 'Violetke'. Z vijolico se zdi v sorodstvu sta. Le Tebi pojem, še enkrat za kletke ... za mačehe ... za svet z ljubeznijo ...

#### Vir:

Kos, Vladimir (2014): *100 pesmi in ena je gotovo tudi zate*. Ljubljana: Župnijski zavod Ljubljana Dravlje, str. 11.



Foto: Peter Prebil